

IDEOLOGIE

*„Nesprávná nauka se nedá vyvrátit!
Spočívá totiž na přesvědčení, že to nesprávné je pravdivé.
Je však nutno vždy vyslovit opak tam, kde se vyslovit má a může.“*
(J. W. Goethe)

Názor má smysl jako předpoklad, o němž netvrdíme, že je pravdivý, dokud si jeho správnost vědecky neověříme (jeho reálnost experimentálně, jeho logiku konfrontací v opozičním řízení). Pokud svůj názor nemáme vědecky ověřen, a přesto tvrdíme, že je pravdivý, pak není pouhým předpokladem, ale drzou spekulativní ideologií, vědomým klamem, lží.

Bible označuje za zdroj veškerého vědomého klamání „rajského hada“ (*„nejzchytřejší ze vši polní zvíře byl had*. Ve vývoji lidského myšlení se tento had projevil v sofistice starověku, jejíž lživost už tehdy nekompromisně odhalil Aristoteles. Ve snaze vyhnout se logické konfrontaci se sofistika uchýlila ke „zločinnému spolčení“, jemuž se pod názvem „teoretická věda“ dostalo mocenské podpory totalitních režimů. V totalitních institucích zvaných „Akademie věd“ si teoretická věda osobuje výhradní právo neomylného výkladu veškerých oborů lidského poznání, zejména však experimentů a objevů praktické přírodní vědy. Svě spekulativní výklady pojímá dogmaticky a skrze hromadné sdělovací prostředky (vč. školství, pod dohledem státu) je autoritativně vnucuje veřejnosti. Odlišné výklady má za heretické (nevědecké) a kategoricky je odmítá. Buď je jako cenzor ignoruje, nebo je jako inkvizitor odsuzuje (zesměšňuje a jinak skandalizuje).

Lidové rčení praví: *„kdo lže, musí si mnoho pamatovat“*. Právě akademické školství je založeno výhradně na paměti (na mentorování naučených dogmat). Logické myšlení povoluje pouze v matematice, pokud je ovšem pojímána jen jako ryze abstraktní věda, zcela emancipovaná od smyslově vnímatelné reality. Lidé zpravidla netuší, že matematické abstrakce jsou s to napodobovat nejen realitu (její zákonitosti), ale také veškeré iluze o realitě. Kdo umí obratně žonglovat s čísly, může bezelstné okolí ohromovat těmi nejsuggestivnějšími „matematickými důkazy“ i těch nejnesmyslnějších fantasmagorií, za něž by se nemusel stydět ani pověstný Baron Prášil. Osvojení si umění učeného iluzionismu pak totalitní stát potvrzuje „odborným osvědčením“ (maturitním vysvědčením, vysokoškolským diplomem, doktorátem, docentúrou, profesurou atp.) s možností nadprůměrných prebend, prestižního společenského postu

vení, oceňování a jiných sociálních vymožeností. Na některých vysokých školách se posluchačům bez obalu z katedry hlásá: „*Vy jste elita!*“ A tato „cli ta“ se má nabízené kořisti vzdát, jen kvůli pravdivému poznání pravdy, na kle rou stejně nevěří? Což se ve škole neučila, že pravdu nelze pozná s konečnou platností, že se k ní lze jen donekonečna přibližovat?...

Jaký div, že o studium na akademických středních a vysokých školách ji tak opovržený zájem. Jaký div, že manuální práce je naproti tomu pokládána z. něco opovrženýhodného, pro „méněcenné“. Systematické zvýhodňování ne produktivních zaměstnání (bankovnictví, překupnictví, inženýrství, úřednic tví, politikaření, atp.) na úkor produktivních (manuálních), má za následek hlu boké pohrdání prakticky tvořivými řemesly, jež jsou důsledně věrná realitě která je pravou školou zdravého rozumu (tzv. selského rozumu). Rudolf Steiner tuto skutečnost naznačil slovy: „*Ruce jsou nástrojem myšlení ducha*“.

Prostřednictvím manuální práce se po tisíciletí vyvíjel zdravý rozum, jak schopnost logického myšlení, pořádajícího své představy a pojmy podle řadí objektivní reality, s níž má bohaté praktické zkušenosti, kterou si doslova tvrdě osahal. Proto je zdravý rozum jediným kompetentním soudcem ve sporu c pravdivost každé informace. Právě před tímto soudcem musí vše ostatní ob hájit své právo na existenci, aby je praktičtí sedláci neodmítali žít. Proloží námitka, že soudce sporné věci nerozumí, zatímco souzený ano, před soudcem-živitelem neobstojí, může před soudem zdravého rozumu obstát jen ten. kdo svou věc vysvětlí tak (doslova po lopatě), aby jí mohl porozumět právě zdravý rozum. Kdo to nedokáže, sám sebe usvědčuje, že sám své věci nerozumí.

Nebude-li soudcem zdravý rozum, kdo potom? Učený rozum? Jeho soud přece nemůže být nestranný (spravedlivý), ale tendenční, neboť by byl soudcem ve svém vlastním sporu, ve sporu o pravdivost svého vlastního učení. Spravedlivý soud konfrontuje výklady reality se samotnou realitou, kterou akademické učení ignoruje, jak je to patrné nejen z jeho teorií, ale také na příslovečné roztržitosti jeho učenců, na neschopnosti ani těch nejtriviálnějších praktických úkonů (přibít hřebík do zdi atp). Pokud se tito nepraktičtí teoretici odvolávají na technický pokrok lidstva, jako na svou práci, jedná se o prostou lež. Technický pokrok lidstva je dán výsledky řemeslné praktické vědy, nikoli spekulacemi teoretické vědy, která na praktické vědě pouze parazituje. Toto parazitování nereálných teorií na reálných experimentech a objevech praktické vědy, lze naznačit např. následovně:

Teorie: V rozhlasovém přijímači bydlí trpajzlíci, kteří dle našich po kynů hrají nebo mají volno!

Experiment: Zapneme přijímač a hle, trpajzlíci fakt hraji! Vypneme přijímač a hle, trpajzlíci fakt nehraji!

Jedna věc je totiž praktický experiment a jiná věc je jeho teoretický výklad (správný či nesprávný).

Protože teoretický rozum nemůže před praktickým selským rozumem obstát s otevřeným hledím, snaží se zdravý rozum všemožně pomlouvat a zpochybňovat (také se stará o jeho vyhlazení, např. likvidací řemesel). A tak se literatura popularizující teoretickou vědu doslova hemží ironizováním zdravého rozumu: „rino, opět nás zklamal úsudek našeho „zdravého rozumu... Pokud jde o teorii relativity, selský rozum docela často selhává"... atp.

Od zlovolného ironizování ovšem není daleko k pýše, k pohrdání, a k drzé opovázlivosti.

Když prý byl Einstein uchvácen dokonalostí myšlenkové konstrukce své teorie, prohlásil:

„Kdyby se teorie relativity neukázala být správnou, pak Bůh při tvoření vesmíru někde udělal chybu“

Také zdravý rozum se ovšem může mýlit. Je však vždy hotov svůj omyl přiznat a napravit. Naproti tomu teoretický rozum se nemůže nemýlit, neboť je sice také hotov svůj omyl (teorii) přiznat, ne však napravit, ale jen nahradit jiným omylem (jinou teorií). Teoretický rozum je jako mytická Lernská hydra. Utnete ji jednu hlavu (teorii) a namísto ní ihned narostou dvě nové. Proto zdravý rozum, vědom si své omylnosti nikdy nic netvrdí, ale snaží se vše dokazovat, podle zásady:

„Zjevným dokazujeme skryté!“ (Aristoteles)

Tím zjevným je smyslově vnímatelná realita, z níž k dokazování používá její nejjednodušší projevy, jako každému zjevné základní skutečnosti, nazvané Aristotelem (resp. Euklidem): „axiómy“. Vše, co je s nimi v rozporu zcela neomylně vykazuje na smetišť nereálných spekulací. Takovou zjevnou jednoduchou skutečností je např. euklidovský axióm, který praví:

levá strana rovnice = pravá strana rovnice
(levá strana nerovnice / pravá strana nerovnice)

Přijde-li pak vykutálený Einstein s tvrzením, že: $1c + 1c = 1c$ (c = rychlost světla), pak tento nesmysl musí zdravý selský rozum rázně odmítnout:

$1c + 1c = 1c$ není rovnice, ale evidentní nerovnice: $1c + 1c > 1c$

Rovnicí tu může být jen: $1c + 1c = 2c$ neboť $(1 + 1 = 2, c + c = 2c)$

Einsteinův protimluv „rovnice = nerovnice“ je v naprostém rozporu se základním axiómem reality a reálné logiky vůbec:

„*Nic nemůže být současně svým vlastním opakem!*“ (Parmenidés z Eleje)

Jak již bylo řečeno, teoretická věda, jíž realita nevyhovuje, staví své paradoxní teorie (protimluvy) výhradně na abstraktní matematice. Kde se jí to však zrovna nehodí, neváhá popřít ani své vlastní základy (rovnice = nerovnice a basta). Na čem je tedy založena? Na naprosté svévoli, jako každé jiné fantazírování! Nejen zdravý rozum, ale i zjevná realita a její axiómy jsou teoretické vědě nepřítelem. A tak se zaměřila také na spekulativní nahrazení reálného axiómu nereálným vzdoro-axiómem:

a/ reálný axióm = každému zjevná skutečnost

b/ vzdoro-axióm = „*tvrzení, které se předem pokládá za platné a tudíž nedokazuje*“ (slovník Wikipedie)

Akademické sofistice vyhovuje pouze dokazování pravdivosti jednoho tvrzení jiným tvrzením, které se prý již nedokazuje, protože ho sama pokládá předem za platné. Takto se snaží sprovodit ze světa reálné axiómy, aby mohla zpochybnit samu realitu, aby se zdravý selský rozum neměl o co opřít, na co odvolávat, aby se nic nedalo jednoznačně dokázat, aby nikdo němci v ničem nijakou jistotu, aby nikdo nemohl poznat pravdu, aby nemohlo dojít k tomu, že:

„...*poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí!*“ (Jan: 8, 30-32)

Jde tu vpravdě o lidskou svobodu, o to, aby lidé ztratili pevnou půdu pod nohama, aby byl jejich duševní život závislý na mínění akademických „autorit“, aby se lidé stali duševními otroky akademické ideologie a následně (ve své nevědomosti) i tělesnými otroky totalitních elit. Jde o to, aby možnost vývoje ke svobodné lidské inteligenci z planety Země zcela vymizela.

Logika Východu (Buddhismus) však praví: „*Nepřítel je tvůj nejlepší učitel!*“

Přeloženo do logiky Západu se tu praví: K vývoji schopnosti poznávat pravdu je zapotřebí vlastních sil, jež si lze osvojit jen individuálním úsilím, vynaloženým na překonávání nepravdy. Jako lze posilovat tělo překonáváním odporu náradí (tíže činek atp.), tak lze posilovat duši negací omylů a lží.

Akademická sofistika (teoretická věda), jejíž tautologické spekulace se hemží samými paradoxy, dnes již pustošivě zasahuje do všech oborů lidské činnosti a lidského poznání. Podle ní je prý růst dán nerůstem (nerostem), svoboda nesvobodou, kultura nekulturou atd. atd. Následkem je totální rozvrat všech hodnot. I sama hodnota (míra) je posuzována jen podle materialis

tického kritéria „užitečnosti“. Jaký užitek lze od čeho očekávat, takovou to má mít pro nás cenu. Užitečné přijímáme, neužitečného se zbavíme, ať je to člověk, fauna, flóra, ateismus, pravda, či cokoliv jiného. A protože to, co se dnes zdá být užitečné, se zítra může zdát neužitečné, souvisí s kritériem užitečnosti doslova vražedná nevěra. Vražedná nevěra kritéria užitečnosti by nám připadala normální, kdyby je naše okolí neuplatňovalo také na nás. Tu teprve si můžeme uvědomit, jak uboze egoidní je takový „teoretický“ přístup k realitě. Pokud si to uvědomíme, co s tím uděláme? Posoudíme to opět podle kritéria užitečnosti! Naše kritérium užitečnosti se zdá být užitečné, cizí neužitečné. A protože to takto nahlas nelze říci, uchýlíme se k pokrytecky vyhýbavým tvrzením, tj. ke skrývané lži. A jsme zase u teoretické vědy (akademické sofistiky), o níž však již můžeme vědět, že má vlastně kořeny v našem egoismu. Jak z toho ven?

Předně musíme cítit realitu nikoli podle našich egoidních měřítek užitečnosti, ale pro realitu samu. To je cesta k věrnému (pravdivému) poznání reality, jež nás vysvobodí z našeho bloudění (z bludných kruhů omylů a lží). A co dál?

Jaký je rozdíl mezi učedníkem a tovaryšem? Učedník se učí, co tovaryš již umí (složil učňovskou zkoušku).

Jaký je rozdíl mezi tovaryšem a Mistrem? Tovaryš umí řemeslo, jako Mistr. Mistr však navíc založil pro učně školu.

Učedník mučedník (nesvobodný, neboť ještě nepoznal pravdu) a tovaryš vandrovník (svobodný, protože poznal pravdu). Mistr je také svobodný, ač nevandruje, neboť z lásky obcťoval svoji svobodu dočasně učedníkům, aby i jim ukázal cestu...

Dnes však místa Mistrů zabrali ideologové teoretického rozumu (sofistiky), aby potlačovali projevy reality, zdravý rozum, svobodu i lásku, které na smrt nenávidí...